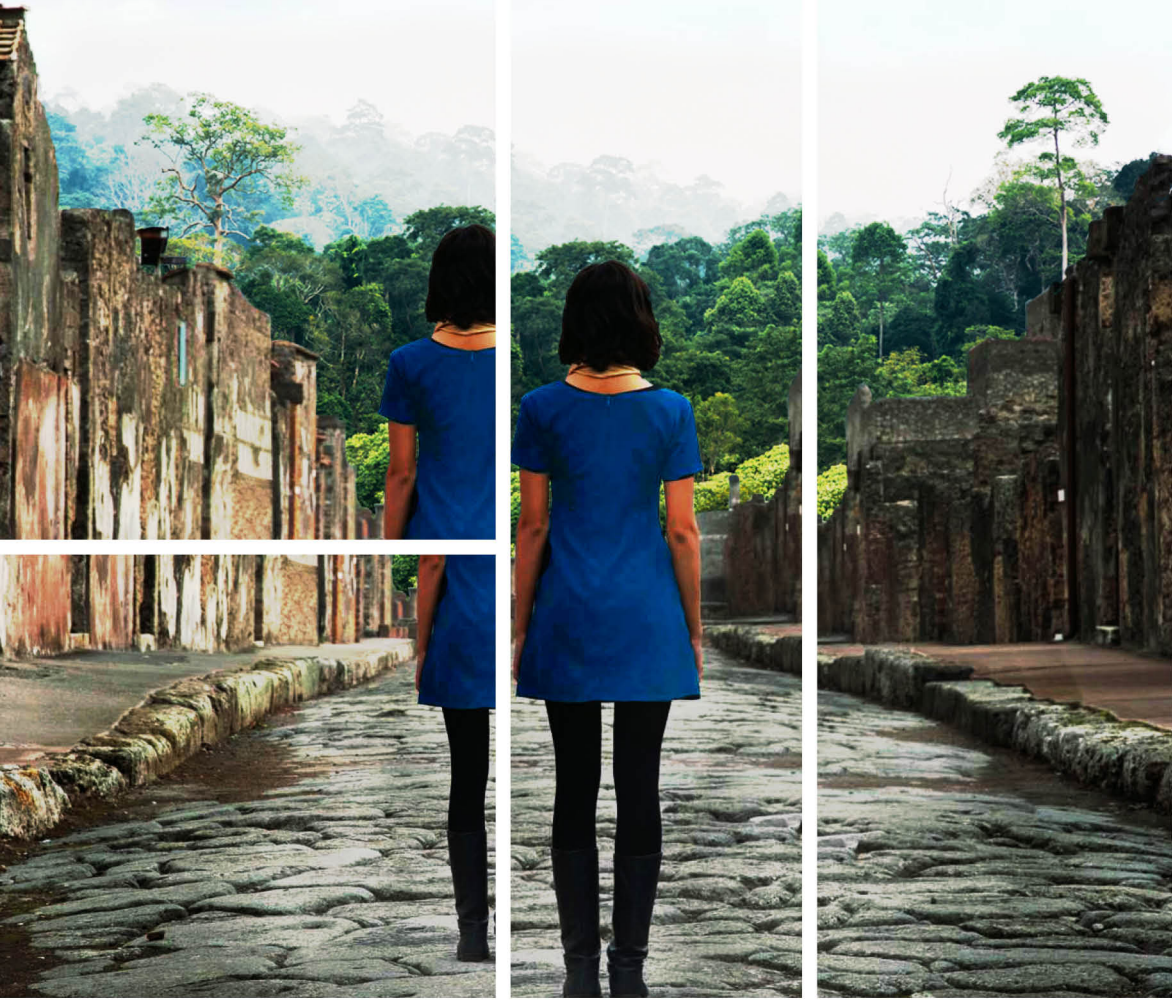

WAT ZOU JE DOEN ALS ALLES WAAR JE OOIT IN GELOOFDE,
NIET WAAR BLEEK TE ZIJN?

DAVID **DE VOLTOOIING**
THE FINISHER
BALDACCI

Over het boek

Wat zou je doen als alles waar je ooit in geloofde, niet waar bleek te zijn?

De wereld waarin Vega Jane leeft, is heel duidelijk: iedereen heeft zijn eigen taak, iedereen kent zijn plek, iedereen gehoorzaamt. En niemand heeft ooit hun wereld verlaten, totdat Quentin Hermes spoorloos verdwijnt.

Wanneer Vega erachter komt dat haar mentor een kaart voor haar heeft achtergelaten, beseft ze dat er een veel groter geheim schuilgaat achter zijn verdwijning dan iedereen beweert. Een geheim dat angstvallig verborgen wordt gehouden door de machthebbers. Met gevaar voor eigen leven gaat Vega op zoek naar de waarheid. Over de wereld waarin ze leeft, over haar familie en over zichzelf...

‘Een fantasievol, duister en intrigerend verhaal over een meisje dat moet vechten voor haar leven.’ – *Publishers Weekly*

Over de auteur

David Baldacci is de auteur van tientallen thrillers, romans en kinderboeken. Hij studeerde politieke wetenschappen en rechten, en werkte negen jaar als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C. Wereldwijd zijn er meer dan 100 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht en zijn werk is in 45 talen vertaald. Met zijn Wish You Well Foundation strijdt Baldacci al jarenlang tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht
Op eigen gezag
Duister lot
Vuil spel
Onder druk
In het hart
Nachtreizigers
De laatste man
Onbewaakt ogenblik
De samenzwering
Het uur van de zonde
De verzamelaars
Geniaal geheim
De verraders
Niets dan de waarheid
De rechtvaardigen
Familieverraad
In het geheim
Verlos ons van het kwaad
Rechteloos
De zesde man
Die zomer
De provocatie
Onschuldig
Vergeten
De aanslag
De ontsnapping
De geheugenman

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

David Baldacci

De voltooiing

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Finisher

Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Fanneke Crossen

Omslagbeeld

© Jason Shenai/Millennium Images, UK

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

De voltooiing verschijnt ook bij uitgeverij Leopold in 2 delen, onder de titels *The Finisher: Vechten voor de waarheid* en *The Finisher: Sprong in de wildernis*.

ISBN 978 94 005 0517 9

NUR 285

*Voor Rachel Griffiths,
bedankt dat je het aandurfde met een schrijver die zich Janus Pope noemde*

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

‘Je kunt de ochtend alleen door de schaduwen bereiken.’
– J.R.R. Tolkien

‘Nee maar, soms had ik voor het ontbijt al zes onmogelijke dingen
geloofd.’
– Lewis Carroll

‘Personen die hierin eruditie trachten te vinden,
worden vervolgd; personen die hier betekenis
aan willen ontlennen, worden verbannen;
personen die een allegorie hopen te onthullen,
worden terstond ingewijd.’
– De auteur

Unus

Een plek die Bitterbos heet

Ik lag te doezelen toen ik de kreet hoorde. Hij doorboorde mijn hoofd als een mortakogel die afschuwelijk verwarrende dingen deed met mijn geest, even luid en angstaanjagend alsof het ter plekke en op dat ogenblik gebeurde. Na het geluid kwam het beeld: het blauw, de kleur blauw. Die rolde in een mist als een wolk over de grond. Hij wikkelde zich om mijn geest, duwde alle andere gedachten, alle herinneringen weg. Toen het licht eindelijk verdween, was mijn verwarring ook weg. Maar toch was ik er elke keer van overtuigd dat het iets heel belangrijks was, iets wat me gewoon niet meer te binnen wilde schieten.

Opeens zat ik rechtop op de plankieren boven in mijn boom, weg was mijn visioen en weg was mijn slapeloosheid. Zo vroeg in de ochtend zat ik meestal boven in mijn boom, een volmaakte, kaarsrechte populier met een hoog, breed bladerdak. Om bij de top te komen had ik twintig treden op de stam gespijkerd, en daar eenmaal aangekomen, waren acht brede planken mijn vloer. Als dak had ik een groot stuk waterdicht doek in de olie gezet, over de takken gespannen en stevig vastgemaakt met touw dat ik ergens had opgeduikeld. Maar daar dacht ik nu niet aan, want ik hoorde een heel harde schreeuw, en het was niet de gil uit de blauwe mist, die klaarblijkelijk alleen maar in mijn hoofd bestond. Deze schreeuw kwam van beneden.

Ik schoot naar de rand van mijn houten vloer en keek naar de grond om te zien waar de kreet vandaan kwam. Behalve de schreeuw hoorde ik nu ook tuchthonden blaffen. De eerst zo vredige dageraad werd ruw verstoord door het lawaai.

Bitterlingen schreeuwden doorgaans niet bij het eerste licht, of op welk tijdstip van de dag of nacht ook. Ik klauterde langs mijn boom-

stam omlaag. Mijn gelaarsde voet raakte de grond en ik keek eerst naar rechts en toen naar links. Het was lastig te bepalen waar de kreten en het blaffen vandaan kwamen. Geluiden waren tussen de bomen verwarrend omdat ze weerkaatsten en echoden.

Toen ik zag wat er op me afkwam, draaide ik me om en zette het zo hard als ik kon op een lopen. De tuchthond kwam vanaf een groepje bomen aanstormen, met ontblote hoektanden en een achterlijf dat schuimde van het zweet. Hij rende de longen uit zijn lijf, dat was wel duidelijk.

Voor een vrouwtjes-Bitterling was ik snel, maar geen enkele Bitterling, mannetje of vrouwtje, kon het winnen van een tuchthond. Ik racete verder en zette me al schrap voor het moment dat hij zijn tanden in mijn huid en botten zou zetten. Maar hij schoot langs me heen, ging twee keer zo hard rennen en was al gauw uit het zicht verdwenen. Vandaag was niet ik zijn prooi.

Ik keek naar links en ving tussen de bomen een glimp zwart op, een zwarte tuniek.

De Raad was in de buurt. Die hadden de tuchthonden zeker losgelaten.

Maar waarom? Op één uitzondering na bestond de Raad helemaal uit mannen, de meesten van hen waren oudere Bitterlingen die erg op zichzelf waren. Ze vaardigden wetten, voorschriften en andere verordeningen uit waar alle Bitterlingen zich aan moesten houden. Maar we leefden met z'n allen in vrede en vrijheid, ook al hadden we het niet breed.

En nu waren ze in het bos, en de tuchthonden hadden ergens lucht van gekregen, misschien wel van een Bitterling. Toen schoot het door me heen dat er ook een gevangene uit Valgat ontsnapt kon zijn. Maar er was nog nooit een Bitterling uit Valgat ontsnapt. En al was dat wel zo, dan betwijfelde ik of leden van de Raad eropuit gingen om hem in de kraag te vatten. Ze lieten het aan anderen over om slechte Bitterlingen te vangen.

Ik bleef doorrennen, ging af op het geblaf en de rennende voetstappen, en al gauw ontdekte ik dat ik op die manier gevaarlijk dicht in de buurt van het Moeras kwam. Het Moeras was een ondoordringbare barrière die als een strop om Bitterbos heen liep. Dat was het enige wat er bestond: Bitterbos en het Moeras. Er was nog nooit

iemand het Moeras door gegaan, omdat de afschuwelijke beesten die daar huisden je aan stukken zouden scheuren. En aangezien er achter het Moeras niets was, waren er in Bitterbos nog nooit bezoekers geweest.

Ik was nu vlak bij de rand van die verschrikkelijke plek, waarvoor Bitterlingen van kinds af aan gewaarschuwd worden om er een heel eind bij uit de buurt te blijven. Ik ging langzamer lopen en bleef een paar meter voor het begin van het Moeras staan. Mijn hart bonsde en mijn longen barstten uit elkaar, niet alleen doordat ik zo hard had gerend, maar ook omdat ik zo dicht bij een plek was waar slechts de dood wachtte op iedereen die zo stom was om er naar binnen te gaan.

Het blaffen was nu opgehouden en de voetstappen hoorde ik ook niet meer. Ik keek naar links en ving een glimp op van tuchthonden en Raadsleden die in de diepten van het Moeras tuurden. Ik kon hun gezichten niet zien, maar stelde me voor dat daar net zoveel angst van af te lezen was als van het mijne. Zelfs tuchthonden moesten niets van het Moeras hebben.

Ik slaakte nog een diepe zucht en op dat moment hoorde ik rechts van me een geluid. Ik keek op en een verbijsterend ogenblik lang besepte ik dat ik iemand zag verdwijnen in de wirwar van struikgewas en knoestige bomen die als een barricade rondom het Moeras oprees. Het was ook nog eens een Bitterling die ik goed kende.

Ik keek naar links om te zien of een van de Raadsleden of tuchthonden hier iets van had meegekregen, maar blijkbaar niet. Ik draaide me weer terug, maar hij was alweer weg. Ik vroeg me af of ik het me eenvoudigweg had verbeeld. Geen enkele Bitterling zou zich uit vrije wil op die afschuwelijke plek wagen.

Toen iets mijn arm aanraakte, gilte ik het bijna uit. Sterker nog, ik stortte haast op de grond, maar het ding, dat een hand bleek te zijn, hield me overeind.

‘Vega Jane? Jij bent toch Vega Jane, hè?’

Ik draaide me om en zag de kille gelaatstrekken van Jurik Krone. Hij was lang, sterk, vijfenveertig anni oud en een snelrijzende ster in de Raad.

‘Ik ben Vega Jane,’ wist ik uit te brengen.

‘Wat doe je hier?’ vroeg hij. De toon waarop hij de vraag stelde was

niet streng, maar er lag een zekere verbeterde vijandschap in zijn blik.

‘Ik zat nog even in mijn boom voordat ik naar de Fabriek wilde gaan. Ik hoorde een schreeuw en zag de tuchthonden. Ik zag Bitterlingen rennen die een zwarte tuniek droegen, dus ging ik... ook rennen.’

Krone knikte. ‘Heb je verder nog iets gezien?’ vroeg hij. ‘Nog iets anders dan de zwarte tunieken en de tuchthonden?’

Ik tuurde naar de plek waar ik een Bitterling het Moeras in had zien rennen. ‘Ik zag het Moeras.’

Hij greep me steviger bij mijn schouders vast. ‘Meer niet? Is dat alles?’

Ik probeerde kalm te blijven. Het beeld van het gezicht van de Bitterling voordat hij het Moeras in vluchtte was als een bliksem bij me ingeslagen. ‘Dat is alles.’

Hij liet me los en deed een stap naar achteren. Ik bekeek hem van top tot teen. Zijn zwarte tuniek paste goed bij zijn brede schouders en dikke armen.

‘Waar joegen jullie op?’ vroeg ik.

‘Dat zijn Raadszaken, Vega,’ antwoordde hij scherp. ‘Verdrijf jou maar. Het is niet veilig, zo dicht bij het Moeras. Ga maar weer terug naar Bitterbos. Nu. Voor je eigen bestwil.’

Hij draaide zich om en liep weg, terwijl ik ademloos en trillend op mijn benen achterbleef. Ik wierp nog een laatste blik op het Moeras en rende toen naar mijn boom terug.

Ik klauterde over de planken naar boven en ging opnieuw op de houten vloer zitten, buiten adem en met een hoofd vol afschuwelijke gedachten.

‘Hé ha-ha-hallo, Ve-Ve-Vega Jane?’

De stem van beneden was van mijn vriend. Hij heette Daniel Delphia, maar voor mij was hij simpelweg Delph. Hij noemde mij altijd Vega Jane alsof mijn roepnaam uit twee namen bestond. Verder zei iedereen gewoon Vega tegen me, als ze sowieso al de moeite namen om me te roepen.

‘Delph?’ zei ik. ‘Ik zit boven.’

Ik hoorde hem over de korte treden omhoog stommelen. Ik zat bijna twintig meter hoog. Ik was veertien anni oud en zou nog een

stuk ouder worden. Ik was bovendien een vrouwtje.

Hier in Bitterbos, het dorp waar we allebei woonden, vond men het maar niks als je veertien en een vrouwtje was. Ik heb nooit goed begrepen waarom. Maar ik vond het fijn om jong te zijn. En ik vond het fijn om een vrouwtje te zijn.

Maar het was duidelijk dat ik een van de weinigen was die er zo over dachten.

Het dorp Bitterbos zat vol Bitterlingen, kortweg Bitters. Bij het woord 'dorp' zou je denken dat er saamhorigheid was, maar die was hier domweg niet. Ik probeerde zo nu en dan iemand een handje te helpen, maar ik lette goed op wanneer ik dat deed. Sommige Bitters vertrouwden niemand en hadden geen meegevoel. Die ging ik zo veel mogelijk uit de weg. Dat viel niet altijd mee, want ze hadden de neiging om me voor de voeten te lopen.

Delphs hoofd piepte boven de planken uit. Hij was veel langer dan ik, en ik was lang voor een vrouwtje, ruim een meter tweeënzeventig. Ik groeide nog steeds, want alle Janes zijn laatbloeiers. Het schijnt dat mijn grootvader Virgil op zijn twintigste nog eens tien centimeter was doorgroeid. Veertig anni later nam hij zijn Hindernis en maakte het niet meer uit hoe lang hij was, want er was niets meer van hem over.

Delph was ongeveer een meter vijffennegentig, met schouders die even breed waren als het bladerdak van mijn populier. Hij was zestien anni oud, had lange, zwarte haren die meestal geelachtig wit zagen omdat hij niet de moeite nam om het stof weg te wassen. Hij werkte in de Molen, sjouwde met reusachtige meelbalen, dus zijn haar zou binnen de kortste keren toch weer onder het stof zitten. Hij had een breed, plat voorhoofd, volle lippen en zijn ogen waren even donker als zijn haar zonder stof. Ze leken wel twee gaten in zijn gezicht. Ik denk dat het fascinerend zou zijn om te kunnen zien wat er in Delphs hoofd omging. En ik moest toegeven dat hij heel mooie ogen had. Soms kreeg ik overal kippenvel als hij naar me keek.

Hij had geen talent om in de Fabriek te werken, want daarvoor moest je in elk geval een beetje creatief zijn. Ik heb Delph nog nooit iets zien creëren, behalve verwarring. Zijn gedachten kwamen en gingen als wolkbreuken. Dat was al zo sinds zijn zesde annus. Niemand wist wat er met hem was gebeurd, en als ze het wel wisten,

hebben ze het mij nooit verteld. Volgens mij kon Delph het zich wel herinneren. Het had iets met zijn hoofd uitgehaald. Het was duidelijk geen Hindernis geweest, want dan zou er niets meer van hem over zijn. Maar misschien had het aan een naast familielid gelegen. En toch zei Delph soms dingen waardoor ik geloofde dat er veel meer in zijn hoofd omgaat dan de meeste Bitters dachten.

Aan Delphs geest mocht dan misschien een steekje loszitten, met zijn buitenkant was niets mis. Hij was knap, dat was een ding dat zeker was. Hoewel hij het nooit in de gaten leek te hebben, had ik vaak genoeg een vrouwtje in het voorbijgaan naar hem zien lonken. Ik weet zeker dat ze wel in waren voor een knuffel. Maar Delph liep altijd gewoon door. Met zijn brede schouders en lange gespierde armen en benen was hij zo sterk dat bijna geen enkele Bitter aan hem kon tippen.

Delph ging naast me zitten, liet zijn benen over de rand van de garbsten planken bungelen en kruiste zijn enkels. Er was amper genoeg plaats voor ons tweeën. Maar Delph hield ervan om in mijn boom te zitten. Hij had niet zoveel andere plekken waar hij terecht kon.

Ik veegde mijn lange, warrige haar uit mijn ogen en concentreerde me op een vieze vlek op mijn magere arm. Ik veegde hem niet weg, want ik zat onder de vieze vlekken. En wat voor Delphs molenstof gold, gold ook voor mij: wat had het voor zin? Mijn leven zat vol viezigheid.

‘Delph, heb je dat net allemaal gehoord?’

Hij keek me aan. ‘W-wat ge-gehoord?’

‘De tuchthonden en het geschreeuw?’

Hij keek me aan alsof ik niet goed snik was geworden. ‘G-gaat h-het w-wel, Ve-Vega Jane?’

Ik deed nog een poging. ‘De Raad was hier met tuchthonden en ze zaten achter iets aan.’ Ik wilde zeggen: ze zaten achter iemand aan, maar ik besloot dat voor mezelf te houden. ‘Ze waren vlak bij het Moeras.’

Zoals ik wel had verwacht rilde hij bij dat woord.

‘Moe-moe-moer...’ Hij haalde beverig adem en zei simpelweg: ‘Niet goed.’

Ik besloot het over iets anders te hebben. ‘Heb je gegeten?’ vroeg

ik. Honger was als een pijnlijke, etterende wond. Als je dat had, kon je nergens anders meer aan denken.

Delph schudde ontkennend zijn hoofd.

Ik haalde een blikje tevoorschijn dat mijn draagbare provisiekast moest voorstellen en dat ik altijd bij me droeg. Daarin zaten een stuk geitenkaas en twee gekookte eieren, een stuk geroosterd brood, evenals wat zout en peper die ik bewaarde in twee tinnen busjes die ik zelf had gefabriceerd. We gebruikten veel peper in Bitterbos, vooral in onze soep. Peper knapte een hoop narigheid op, zoals de smaak van bedorven vlees en groente die niet goed meer was. Er had ook een zoetzure augurk in gezeten, maar die had ik al opgegeten.

Ik gaf hem het blik. Eigenlijk had ik dit voor mijn eigen ontbijt bedoeld, maar ik was niet zo groot als Delph. Hij had een hoop brandstof nodig om zijn vuurtje brandende te houden, zoals ze dat plachten te zeggen. Ik at later wel weer. Ik kon me goed inhouden. Delph niet. Daar deed Delph niet aan. Ik vond dat een van zijn vertederendste eigenschappen.

Hij strooide zout en peper over zijn brood, kaas en eieren en schrokte die toen in één grote hap op. Ik hoorde zijn maag rommelen toen het voedsel terecht kwam in wat eerder een lege spelonk was geweest.

‘Beter?’ vroeg ik.

‘B-Beter,’ mompelde hij voldaan. ‘Bedankt, Ve-Vega Jane.’

Ik wreef de slaap uit mijn ogen. Ze zeiden dat mijn ogen de kleur van de hemel hadden. Maar andere keren, als de wolken de hemel bedekten, leken ze wel zilverachtig, alsof ze de kleuren van boven absorbeerden. Waarschijnlijk was dat de enige verandering die ik ooit zou ondergaan.

‘Ga-gaan we vandaag naar je vader en moeder?’ vroeg Delph.

Ik wierp hem een blik toe. ‘Ja.’

‘Ma-mag ik ook m-mee?’

‘Natuurlijk, Delph. We kunnen na de Fabriek afspreken.’ Hij knikte, mompelde het woord ‘Molen’, stond op en klauterde over de korte planken naar beneden.

Ik ging achter hem aan, op weg naar de Fabriek, waar ik voor mijn werk mooie dingen maakte. In Bitterbos kon je maar beter in beweging blijven.

En dus deed ik dat.

Maar vandaag ging ik er heel anders naartoe. Nu ging ik erheen met het beeld op mijn netvlies van iemand die het Moeras in rende, en dat was onmogelijk, want dan ging je je dood tegemoet. En dus overtuigde ik mezelf ervan dat ik niet had gezien wat ik dacht te hebben gezien.

Maar niet veel flinters later besepte ik dat er helemaal niets aan mijn ogen mankeerde. En dat mijn leven in Bitterbos, voor zover ik dat had, nooit meer hetzelfde zou zijn.

Duo

De Fabriek

Terwijl ik over het nu rustige bospad liep, bedaarde ik wat en moest ik aan bepaalde dingen denken die me lang geleden waren verteld. Ik weet niet precies waarom; best raar dat het me nu te binnen schoot, maar ik heb gemerkt dat dit soort gedachten op de gekste momenten opkomen.

De eerste zat in mijn geheugen gegrift.

De bitterste, afschuwelijkste plek van allemaal is een plek waarvan Bitterlingen niet weten dat die zo slecht is als slecht maar zijn kan.

Dat vertelde mijn grootvader me voordat hij zijn Hindernis nam en voor altijd weg was. Volgens mij was ik de enige tegen wie mijn grootvader dat had gezegd. Ik sprak er met niemand over.

Ik was sowieso al geen Bitterling die iemand vertrouwde. Dat kon hier gewoon niet.

Ik was nog heel jong toen mijn grootvader die woorden uitsprak, en kort daarna nam hij zijn Hindernis. Ik moest toegeven dat ik toen niet zo goed snapte waar hij het over had. Eigenlijk weet ik het nog steeds niet precies. Ik snapte best dat een plek bitter en afschuwelijk kon zijn, maar wat kon nou zo slecht zijn als slecht maar mogelijk zijn kon? Dat was het raadsel dat ik nooit had weten op te lossen, hoe vaak ik dat ook had geprobeerd.

Mijn grootvader had het ook over vallende sterren gehad. Hij zei: *Elke keer als je een ster in zijn vlamme, grillige baan langs de hemel zag wegschieten, er voor de een of andere Bitterling iets ging veranderen.*

Dat was een interessante gedachte voor een plek waar nooit iets veranderde, zoals in Bitterbos.

En toen verdwenen die twee gedachten weer als een kringeltje

rook, dreven weg, en ik concentreerde me weer op wat vóór me lag: een hele dag hard werken.

Naarmate ik dichter bij mijn bestemming kwam, haalde ik een teug adem en werd overrompeld door de stank. De geur zat al in mijn poriën, liet zich niet wegwassen, hoe vaak ik me ook waste onder de regenemmer of bij de waterkraan. Ik sloeg de hoek van het pad om en daar stond ze: de Fabriek. We noemden haar zo omdat ze zoveel schoorstenen had om het roet en vuil af te voeren. Baksteen gestapeld op baksteen, heel hoog de lucht in. Ik had geen idee waar ze vroeger voor was gebruikt, als ze tenminste ooit voor iets anders was gebruikt dan voor het maken van mooie dingen. Ze was immens groot en abnormaal lelijk, nogal ironisch als je bedacht waar ze nu voor gebruikt werd.

Bij de reusachtige deuren stond een verschrompelde Bitter met zijn kleine inktstempeltje. Hij heette Dis Fidus. Ik had geen idee hoe oud Dis Fidus was, maar hij moest tegen de honderd zijn.

Ik liep naar hem toe en stak mijn hand uit. De bovenkant was verkleurd door de opgehoopte inkt van de twee anni die ik daar al werkte. Ik stelde me voor hoe hij er over een annus of tien, twintig uit zou zien. Dan zou mijn huid daar voor altijd blauw zijn.

Fidus greep met zijn skeletachtige hand die van mij vast en zette een stempel op mijn huid. Ik weet nog steeds niet waarom dat zo nodig moest. Het sloeg helemaal nergens op en het ergerde me mateloos als dingen nergens op sloegen. Want ik had een sterk vermoeden dat iémand het wel logisch vond.

Ik staarde Dis Fidus aan, probeerde in zijn gelaatstrekken iets te bespeuren wat erop duidde dat hij ook van de jacht van vandaag had gehoord. Maar hij zag er even zenuwachtig uit als anders, zodat ik er geen peil op kon trekken. Ik ging de Fabriek in.

‘Ik hou ervan als mijn pupillen eerder binnen zijn dan drie flinters voor hun werk begint, Vega,’ zei een stem.

Julius Domitar was zo groot en pafferig als een vlezige kikker. Zijn huid had dezelfde merkwaardige fletsgroene tint. Hij was de verwandste Bitter die ik in Bitterbos kende en de rivaliteit was groot als het om die titel ging. Toen hij zei dat hij graag wilde dat zijn ‘pupillen’ daar eerder waren dan drie flinters van tevoren, had hij het feitelijk over mij. Ik was nog steeds het enige vrouwtje in de Fabriek.

Ik draaide me om en keek hem door de deuropening van zijn kantoor aan. Hij stond daar naast zijn kleine lessenaar met daarop flessen inkt van Quick & Stevenson, de enige inktleveranciers in Bitterbos. Domitar had zijn lange inktstift in de hand en op zijn bureau lagen rollen perkament. Domitar was dol op perkamentrollen. Nou ja, eigenlijk was hij dol op wat er op het perkament geschreven stond: gegevens. Kleine fragmentjes van ons werkzame leven.

‘Drie flinters eerder is nog altijd te vroeg,’ zei ik en ik liep door.

Domitar zei: ‘Er zijn velen die slechter af zijn dan jij, Vega. Vergeet dat niet. Hier heb je het goed. Maar dat kan veranderen. Reken daar maar op.’

Ik haastte me naar de hoofdverdieping van de Fabriek. De stokerijen waren allang aangestoken. In één hoek stonden de smeltovens, die brandden altijd. Daardoor was het in de ruimtes te warm en te vochtig, zelfs op de koudste dagen. De zwaargespierde Dactyli timmerden er met hamers en tangen op het metaal op los, wat klonk als het lawaai van kerkklokken. Het zweet droop van hun voorhoofd en gebeeldhouwde rug, en drupte op de vloer rondom hun voeten. Geen moment keken ze van hun werk op. De Zagers zaagden het hout en hard en zacht metaal. De Mixers waren in de weer met enorme tonnen waarin ingrediënten werden gemengd.

Hier waren Bitters zoals ik in alle opzichten doodgewoon, en ze werkten hard, simpelweg om het hoofd boven water te houden. En de rest van ons leven zouden we ditzelfde werk blijven doen.

Ik liep naar mijn houten kluisje in een vertrek naast de hoofdverdieping, waar ik mijn werkbroek, een zwartleren schort en handschoenen aantrok en een beschermende bril opzette. Daarna wandelde ik naar mijn werkplek, bijna achteraan op de hoofdverdieping. Die plek bestond uit een grote houten tafel vol vlekken, een aftandse oude trolley met metalen wielen en twee sets gereedschap, groot en klein, die precies in mijn handen pasten. Er stonden wat testinstrumenten om de kwaliteit te controleren en flessen met verven, kleurstoffen, zuren en andere materialen die ik zo nu en dan gebruikte.

Een deel van mijn werk was gevaarlijk, de reden waarom ik mezelf zo veel mogelijk wilde beschermen. Er werkten hier genoeg Bitters die vingers, ogen, tanden en zelfs ledematen misten. Ik zat er niet op te wachten dat mij dat ook zou overkomen en dat ik het met een

lichaamsdeel minder zou moeten doen. Ik was heel tevreden met alles wat ik had. Precies het juiste aantal dat grotendeels ook nog eens bij elkaar paste.

Ik liep langs de brede stenen trap met de marmeren balustrade die uitkwam op de bovenste verdieping van de Fabriek. Het was een heel elegant ding voor zo'n plek als deze en daardoor moest ik eraan denken, en niet voor het eerst, dat de Fabriek vast niet altijd een werkplaats was geweest. Ik glimlachte naar de Bitterling-wacht die daar stond.

Hij heette Ladon-Quatsch en ik had hem nog nooit horen praten. Over zijn schouder droeg hij een morta met lange loop. Aan een brede zwarte riem hing bovendien een schede met een zwaard erin en een mes in een klein leren foedraal. Zijn enige taak hier was ervoor te zorgen dat niemand van ons naar de eerste verdieping van de Fabriek ging. Met zijn lange, gitzwarte haar, gehavende gezicht, haakneus die klaarblijkelijk een aantal keren gebroken was geweest en ogen die wel dood leken, was Ladon-Quatsch zonder al die wapens al angstaanjagend genoeg. Maar mét die wapens was hij ronduit afschrikwekkend.

Ik heb gehoord dat iemand een keer, lang voordat ik in de Fabriek kwam werken, geprobeerd had om zich langs Ladon-Quatsch te dringen en de trap op te gaan. Naar verluidt heeft Ladon-Quatsch hem toen gestoken met het mes, neergeschoten met de morta, met het zwaard zijn hoofd afgehakt en zijn resten in een van de altijd fel brandende smeltovens gegooid. Ik wist niet of ik dat wel moest geloven, maar helemaal zeker was ik er ook weer niet van.

Daarom was ik altijd heel beleefd tegen Ladon-Quatsch. Het kon me niet schelen dat hij nooit naar me keek of nooit iets tegen me zei. Ik wilde hem alleen laten weten dat ik hem vriendelijk gezind was.

Toen ik daar net werkte, was er een Bitterling die Quentin Hermes heette en me hielp bij de afwerking. Want dat was ik hier, een Voltooiër. Op mijn eerste dag liep ik hier naar binnen en het enige wat Domitar blafte was: 'Je bent twee flinters te laat. Zorg dat dat nooit meer gebeurt.'

Op die eerste dag had ik ook naar het inktstempel op mijn hand gekeken en me afgevraagd wat ik hier moest gaan doen. Ik wist dat het mijn werkplek was omdat mijn naam erbij stond. Op het hout

was een rechthoekig zwartmetalen plaatje bevestigd, waar in zilveren letters VEGA JANE op stond. Het was geen mooi naamplaatje.

En de hele tijd dacht ik: niet alleen mijn naam zit aan deze plek vast.

Ikzelf ook.

Toen ik op die allereerste dag bij mijn werkplek stond, had Quentin zich naar me toe gehaast om me te begroeten. Hij was een vriend van de familie en was altijd heel vriendelijk voor me.

‘Ik dacht dat je morgen pas zou beginnen, Vega,’ zei hij. ‘Anders had ik wel voor je klaargestaan.’

‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ zei ik een beetje wanhopig.

Hij liep naar zijn eigen werkplek en kwam terug met een metalen beeldje. Het stelde een heel jonge jongen voor die een hond aaide. Hij zei: ‘Dit, of dit soort dingen, moet jij afwerken. Dit is van metaal. Maar je zult ook dingen van hout, keramiek, klei en ander materiaal afwerken. Ik ga deze Bitter en zijn hond met mooie kleuren beschilderen.’

‘Hoe weet je nou welke kleuren je moet gebruiken?’ vroeg ik.

‘Op je werkplek liggen voor elk voorwerp instructies. Maar je hebt een beetje vrijheid om je eigen creativiteit te gebruiken. Soms moet je iets beschilderen, graveren of boetsen, of juist iets minder mooi maken om het er ouder uit te laten zien.’

‘Maar niemand heeft me geleerd hoe dat moet.’

‘Ik weet dat je op Leren hebt laten zien dat je artistiek talent hebt,’ had hij gezegd. ‘Anders hadden ze je hier niet als Voltooier laten werken.’

Ik keek Quentin aan. ‘Ik dacht alleen dat me geleerd zou worden hoe het moet.’

‘Dat gebeurt ook. Ik ga het je leren.’

‘En jouw werk dan?’ vroeg ik en ik wierp een blik op de onafgewerkte voorwerpen op zijn werkplek.

‘Dat maakt deel uit van je opleiding, je moet me helpen bij de afwerking. Ik heb naar deze dag uitgekeken, Vega. Ik hoopte altijd al dat je bij de Fabriek zou worden ingedeeld.’

En hij had het me inderdaad geleerd. Elke dag ging ik glimlachend naar mijn werk, maar enkel omdat Quentin daar was. Ik had de boel snel opgepikt en werd net zo vakkundig als hij.

Ik dacht daar nu niet aan om nostalgische redenen, maar vanwege iets heel anders.

Want uitgerekend Quentin Hermes was de Bitter geweest die ik halsoverkop het Moeras in had zien rennen, met de tuchthonden en de Raad op zijn hielen. Ik wist dat hij vandaag niet in de Fabriek zou komen opdagen. Ik vroeg me af wanneer de anderen dit ook in de gaten zouden krijgen.

Ik was eerder bang dan in de war en ging het enige doen wat ik kon: mooie dingen afwerken die zouden worden gekocht door Bitters die ze konden betalen. Daar hoorde ik niet bij.

Ik pakte mijn eerste taak van de dag op. Een kleine, onafgewerkte porseleinen kom die eerst beschilderd en daarna in de oven afgebakken moest worden. Toen ik de kom optilde, gleed het deksel weg en viel er bijna af. Ik legde het deksel op de tafel en greep de kom steviger vast.

Op dat moment zag ik het kleine stukje perkament. Ik keek om me heen om te zien of iemand me zag en stak toen voorzichtig mijn hand in de kom om het perkament weg te halen. Ik verborg het in een werkdoek, legde de doek op het werkblad en vouwde hem samen met het stuk perkament open. De woorden waren in een klein en precies handschrift duidelijk opgeschreven.

Ik kom niet meer naar de Fabriek, Vega. Ga vanavond naar je boom. Daar zul je iets vinden waarmee je misschien uit Bitterbos kunt wegkomen, als je dat wilt. QH.

Ik maakte een balletje van het perkament en slikte het door. Terwijl het door mijn keel gleed, keek ik op en zag dat vier mannen Domitars kantoor binnengingen. Te zien aan hun zwarte lange tuniek waren ze allemaal lid van de Raad. Jurik Krone was een van hen, wat niet veel goeds beloofde. Hij had me vanochtend in de buurt van het Moeras gezien. Dat, in combinatie met het feit dat ik met Quentin samenwerkte, kon weleens verkeerd voor me uitpakken.

Er verstreken dertig flinters en ik keek op toen ik Domitars deur hoorde opengaan. Alle zwarte jurken stonden me aan te staren. Ik voelde mijn lichaam verstarren alsof ik was geprikt door een van de hete ijzers die de Dactyli voor hun werk gebruikten.

Krone kwam naar voren en de andere Raadsleden volgden in zijn kielzog. Hij stak een voorwerp omhoog. Toen ik dat zag, stakte de

adem in mijn keel. Ik herkende het meteen, hoewel ik het al vele anni niet meer had gezien. Ik vroeg me af hoe Krone eraan was gekomen.

‘En zo treffen we elkaar weer, Vega,’ zei Krone, en hij en zijn trawanten gingen in een kring rondom mijn werkplek staan.

‘Ja, inderdaad,’ zei ik terwijl ik mijn best deed met vaste stem te praten. Maar die trilde verschrikkelijk, als een veulen dat voor het eerst op zijn poten wankelt.

Hij stak me het voorwerp in zijn hand toe. Het was een ring. ‘Herken je dit?’

Ik knikte. ‘Die is van mijn grootvader geweest.’ In het metaal was dezelfde aparte tekening gegraveerd als de tekening op de rug van mijn opa’s hand. Drie haken die als één haak met elkaar verbonden waren. Ik had nooit geweten wat het betekende en hij had het er nooit over gehad, althans niet met mij. Maar ik was dan ook nog heel jong toen hij zijn Hindernis nam.

‘Kun jij verklaren hoe de ring van Vergilius Alfadir Jane in Quentin Hermes’ cottage terecht is gekomen?’ vroeg Jurik Krone me geduldig, maar zijn stem klonk onmiskenbaar scherp.

Ik schudde mijn hoofd, mijn maag draaide zich om en mijn longen moesten harder zwoegen dan me lief was. ‘Ik dacht dat die was verdwenen toen mijn grootvader zijn Hindernis nam. U weet best dat er daarna niets meer van een Bitter overblijft.’

Krone gooide de ring op mijn werkblad. Toen ik een hand uitstak om hem op te pakken, prikte hij met zijn mes door de opening van de ring en pinde hem op het hout vast. Ik trok met een ruk mijn hand terug en keek hem angstig aan.

Langzaam bevrijdde hij de ring van het lemmet en pakte hem op. ‘Ken je Hermes?’ vroeg Krone zachtjes. ‘Hij is toch een vriend van je?’

‘Hij is een vriend van mijn familie. Afgezien van mij is hij hier de enige Voltooier.’

‘Waarom is hij vandaag niet aan het werk?’

‘Dat weet ik niet,’ zei ik naar waarheid. Maar ik was ongelooflijk opgelucht dat ik Quentins briefje had doorgeslikt. ‘Misschien is hij gewond of ziek.’

‘Hij is geen van beide.’ Hij deed een stap naar me toe. ‘Laten we er maar geen doekjes om winden. Jij was vanochtend vroeg bij het

Moeras. Je hebt gezien dat we achter hem aan zaten.'

'Ik heb je al gezegd dat ik niks heb gezien. En je hebt me niet verteld op wie jullie joegen.' Ik keek Krone recht aan. 'Maar waarom zaten jullie achter Quentin aan?'

'Er zijn wetten, Vega, wetten die Quentin Hermes heeft overtreden. En daar zal hij voor gestraft worden.' Krone keek me met zo'n onderzoekende blik aan dat hij dwars door me heen leek te kijken. 'Als hij contact met je opneemt, moet je dat onmiddellijk aan de Raad rapporteren. Als je dat niet doet, zijn de gevolgen niet mals. Dit is een ernstige zaak, Vega. Een heel ernstige zaak.' Hij wachtte even. 'Iedereen die ongehoorzaam is, komt in Valgat terecht.'

De Bitters die daar waren, en daar hoorde ik ook bij, hielden scherp hun adem in. Geen enkele Bitter wilde publiekelijk in die kooi worden opgesloten en overgeleverd zijn aan de brute Nida met zijn meedogenloze zwarte schnork.

Krone legde een hand op mijn schouder en kneep er zachtjes in. 'Ik reken op je hulp, Vega. In deze zaak moet heel Bitterbos de gelederen sluiten.'

Toen stak hij zijn hand uit naar mijn gezicht en plukte daar iets weg. Hij hield het omhoog. Er was een stukje van Quentins briefje op mijn huid blijven plakken. Met een steek van afgrijzen zag ik dat er een veeg inkt op zat.

'Zeker van je werk?' vroeg hij. Krones blik boorde zich opnieuw in me. Daarna draaide hij zich op zijn gelaarsde rechtervoet om en beende naar buiten. Zijn collega's liepen achter hem aan.

Ik wierp een blik op Domitar. Ik had nog nooit gezien dat hij zo bleek was en zijn huid zo klam.

'Je móét meewerken, anders wordt het geheid Valgat,' zei hij tegen me. Toen draaide hij zich zo snel om dat hij bijna vooroverviel, en verdween in zijn kantoor.

Ik ging verder met mijn werk en wachtte tot het avond werd.